

Feri Lainšček

Pet panonskih
spevov

Lirsko obredje

Ti nisi dekle iz predmestja
in tvoja je bluza iz svile,
ki z roso panonske meglice
so davi oprale jo vile.

Jaz nisem nekdo izza šipe
in moja je pesem iz žada,
ki Orfej ga našel je v blatu,
ko sam se je vračal iz Hada.

Obredni kozarci na mizi
so polni strasti in hotenja,
na oknu, odprtem v ravnico,
se najina večnost začenja.

Tako se odtrgava času,
ki smrten mineva in peša,
zamrzne najlepše podobe
le z bliskom brezčutnega fleša.

Tako sva namenjena v zgodbo,
ki skozi vse veke pronica,
se v rajsko oazo razteza,
iz nje se spet vije stezica ...

Tam divji so konji še živi,
na prostem množijo se črede,
srce se z dotikom posluša
in veter razume besede.

Ko skupaj molčiva

Ko svit se razlije
in gre brez odmeva
po murski gladini,
panonske so duše
nemirne v privezu
kot čolni v brežini.

V tem stišju pred dnevom
se zvezde najlepše
spustijo v ravnico,
sledi se množijo
in včasih na nebu
še vidiš stezico.

Neskončna je cesta
navzgor po ravnici
in čaka že nate.
Po njej se od nekdej
prihaja na zajtrk
med sestre in brate.

Ko skupaj molčiva
navznoter mehkejša
od preje in svile,
nov dan se prebuja
kot dete na prsih,
ki bodo dojile.

Ob reki

Morda se bom zdrznil v spominu,
ko šla boš spet gola čez prode.
Sedel bom – kot pravkar – na bregu
in čakal, da prideš iz vode.

Pa vendar bo takrat drugače.
Na nebu še ena bo reka,
bel čoln bo drsel med oblaki,
le slutil na njem bom človeka.

Zaman bom ponavljal uroke,
odganjal in klical duhove,
minulost bo vse, kar zdaj skuša
na pesku pustiti sledove.

Pri skritih tolmunih bom čakal,
napil se bom tožne lepote,
ne bom se več vračal čez leta,
ker strah me bo ribje samote.

Zato te zdaj jemljem iz časa
kot lokvanjev cvet iz močvare,
v zelene te dalje odnašam
čez trave, prisoje, ozare ...

Šepečeva v veter

Nihče ni prehodil ravnice po robu,
kjer njena skrivnost se začenja in neha.
Sam bog ni te meje označil in raje
tam pustil je tisoč poti za človeka.

Od daleč obzorja se zdijo nestvarna,
a včasih nebo se tu koga dotakne.
Za zmeraj želi si iz blata in sanja
kot pesnik, ki kdaj ga lepota navdahne.

Ponoči, ko svet se ves zgošča in oži,
med speče pa lega vesoljna samota,
spet zrejo čez mejo zveri in duhovi.
Pod kožo tedaj se zabubi tesnoba.

Še s kapljico rose, ki zdrsne po travi,
ujame kos jutra se v pajkovo zanko.
Preveč je ravnice za drobne dogodke
in nič ne dodaja v to glinasto shrambo.

Pa vendar spet prideš in greva okoli
po spolzkih sipinah razsutega časa.
Ponavljava zgodbo o večni ljubezni
in tistem, za kar še ni najti izraza.

Šepečeva v veter, kar treba bo reči
nekomu, ki sliši, razume in pomni.
A kaj, ko tod meja ni meja, ob poti
pa ždijo le božci, strašila in klovni.

Melanholični sonet

Jeseni se suši trstika,
ki kraj je v otok spremenila
in veter se pri tleh zatika,
namesto da bi dvigal krila.

Pod plaščem te panonske zime
se bo še želja pritajila
in vse bo to zgolj svet intimne,
ki leze vase in se kuja.

A česa naj se sploh oprime
(in komu naj se kar ponuja)
ljubezen, ta devica večna,
ki taka drža ji je tuja?

Kako naj je celo kdaj srečna –
duševna hrana za lisjake
in njih dejanja oporečna.